

413

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 30 czerwca 1939 r.

o czasowym prawie wykonywania praktyki pielęgniarstwiej.

Na podstawie art. 3 ust. (4) pkt 2) ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o pielęgniarstwie (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 199) zarządzam co następuje:

§ 1. Dla przeciwdziałania szerzeniu się epidemii zezwala się aż do odwołania na czasowe prawo wykonywania praktyki pielęgniarstwiej:

1) położnym, wymienionym w art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o położnych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 5, poz. 41),

2) osobom posiadającym obywatelstwo polskie i ukończone siedem oddziałów szkoły powszechnej lub wykształcenie równorzędne, które rozpoczęły pracę w zawodzie pielęgniarstwiej przed 16 lipca 1935 r., pozostawały przynajmniej przez rok w tym zawodzie i przedstawiały zaświadczenie zakładu leczniczego lub instytucji zapobiegawczej, w której ostatnio pracowały dłużej niż 3 miesiące, stwierdzające ich przydatność do wykonywania praktyki pielęgniarstwiej,

3) osobom, posiadającym obywatelstwo polskie i władającym językiem polskim w mowie

i piśmie, które przed dniem 16 lipca 1935 r. pracowały co najmniej przez 4 lata w zawodzie pielęgniarstwiej.

§ 2. Osoby wymienione w § 1 mogą wykonywać czasowo praktykę pielęgniarstwiej wyłącznie w zakładach leczniczych i instytucjach zapobiegawczych, pod nadzorem pielęgniarek posiadających stałe prawo wykonywania praktyki pielęgniarstwiej.

§ 3. Do osób wykonywających zawód pielęgniarstwiej na zasadzie rozporządzenia niniejszego mają odpowiednie zastosowanie przepisy ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o pielęgniarstwie.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 17 sierpnia 1937 r. o czasowym prawie wykonywania praktyki pielęgniarstwiej (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 491).

Minister Opieki Społecznej:

Marian Zyndram-Kościałkowski